

Ramiro Fonte (Pontedeume, A Coruña, 1957)

Obra poética: *As cidades da nada*, 1983. *Designium*, 1984. *Pensar na tempestade*, 1986. *Pasa un segredo*, 1988. *Adeus Norte*, 1991. *Luz do mediodía*, 1995. *O cazador de libros*, 1997. *Mínima moralidade*, 1998. *Capitán Inverno*, 1999.

ANTES QUE TI FOSES VIAXEIRO

Cando veñas ó norte, non preguntes
 Por unha casa vella;
 Pola sombra de seu, nas calexas deitada
 Como se deita o inverno
 Con derrotados meses sobre o mundo e as choivas.

Cando veñas ó norte, vello amigo,
 Non preguntes ás brétemas que furtan
 Os segredos das cousas;
 Non interrogues fondas baixamares
 -E menos nun agosto de altas lúas-,
 Nin os bosques de antano,
 Onde soñan as faias e as carballeiras nobres.

Hai unha casa branca. Agardareite
 Aireando os seus cuartos,
 Abrindo as contras, para que a luz reciba
 Aquilo que foi meu;
 Ordenando papeis dos meus esquezos,
 Libros daquela, versos
 Por rematar aínda,
 Escuros calendarios que escribiron
 Anos mozos se nomes de rapazas.

E esta canción que é túa, e escribín para ti,
 Antes que ti foses viaxeiro,
 Moito antes quizais
 De que tiveses sede, e decidises
 Partir, soñar, ama-lo corazón
 Destas palabras poucas.

Cando chegues ó norte, non preguntes.
 Dirache o teu desexo que eu estaba agardando.

(De *Pasa un segredo*)

Lois Pereiro (Monforte, Lugo, 1958-1996)

Obra poética: *Poemas (1981-1991)*, 1992. *Poesía última de amor e enfermidade (1992-1995)*, 1995.

ALERTA E VIXIANTE

Que a vida non me sorprenda xamais
desprevenido calado e neutral
e que un segundo antes de rederme
vaia tamén comigo a imaxe do que fun cando era outro
Fumes de Barakaldo Rentería Sestao
invernías nos corpos desde dentro e ferro húmido
nos aceiros da Ría do Nervión co Ruhr cruzado
nos trens da Deutsche Bahn tocando carne de
Sant Pauli
Kreuzberg con fume de Kebab paseando libres
á sombra do Muro coira vodka e Pogo
demolición alternativa en revolta eficaz
O cheiro acedo de suor a sono ferroviario ás cinco
da mañá
con frías de dúas noites e dous días en mono de metal
Pena Moa Carqueixo o Bao en wátters de dor entre
ferruxe
e mil niveis de medo estratos de arrepíos sobre
a miseria
que nos cravou no tempo un por un
caídos nunha guerra de arquitectos sobre a fatiga
dos materiais
A loita continúa e somos moitos menos e distintos
e o inferno «sont les autres»
tamén nós
tantas derrotas nos libros na alma e nas casoupas
feitas de fatalismo e humidade moral
co mofo dos vencidos
E vestixios visuais dunha procesión xorda de
evidencias marxinais e feridos van comigo sen
esquecer que a vida
esbara a contraodio polo gume da morte o seu coitelo
do que día tras día todos nos esforzamos por salvar.

(De *Poesía última de amor e enfermidade 1992-1995*)

Manuel Forcadela (Tomiño, Pontevedra, 1958)

Obra poética: *Ferida acústica de río*, 1982. *O regreso das ninfas*, 1985. *O varredor en outono*, 1987. *Nausícaa*, 1992. *Profecía*, 1992.

DOS GREGOS APRENDÍN QUE RÍO E REGATOS

Dos gregos aprendín que ríos e regatos
Son deuses que abandonan por veces os seus pazos
E gozan con vagar camiños e meandros,
Regueiros e fervenzas, torrenteiras e saltos.

Así que non me enganas, oh Miño derrubado
No límite do inverno, alá no fin de Marzo,
Que sei que te apresuras, que sei que vas de paso,
A ollar polas ribeiras, nas árbores dos campos,

A dádiva de Abril, os galanos de Maio.

(Inédito)